

Рецензия

от

проф. д-р Свилен Райчев

на дисертационен труд за присъждане
на образователна и научна степен „доктор”

на

Галина Георгиева Георгиева

на тема:

**СПЕЦИФИКА НА КОЛОРАТУРНОТО ПЕЕНЕ В ОПЕРНОТО
ТВОРЧЕСТВО НА ДЖОАКИНО РОСИНИ. ИЗПЪЛНИТЕЛКИ НА НЯКОИ
ВОКАЛНИ ПАРТИИ ОТ ЕПОХАТА НА КОМПОЗИТОРА.**

Галина Георгиева Георгиева е родена в град Бургас. Завършва Немска езикова гимназия „Й. В. Гьоте” в Бургас и Юридическия факултет на Софийския университет „Св. Кл. Охридски” – специалност „Право”.

Към настоящия момент работи като главен юрисконсулт в Министерството на регионалното развитие и благоустройството.

Учи класическо пеене при доц. Констанца Вачкова и след това в НБУ при доц. Лиляна Жабленска

През 2017 г. придобива образователно – квалификационна степен „магистър” по специалност „Класическо пеене” в Националната музикална

академия „Проф. П. Владигеров” в класа на проф. Илка Попова и доц. д-р Николай Моцов.

Носител на „Втора” награда и наградата на Съюза на българските композитори за най-добро изпълнение на произведение от български автор за арията на Калина от операта „Имало едно време” от Парашкев Хаджиев на Първия национален академичен конкурс за певци и инструменталисти, организиран от СУ „Св. Кл. Охридски”.

Носител на „Специалната награда на Съюза на юристите в България за 2016 година за най-високи достижения във вокално-музикалното изкуство“.

Участва в майсторски класове по класическо пеене на именити наши и чуждестранни вокални педагози.

От началото на 2019 г. и към настоящия момент е солистка на струнен оркестър „Класика”, с който е осъществила участия в множество концерти. От 2018 г. е редовен докторант по специалност „Класическо пеене” във ВФ на НМА „Проф. П. Владигеров” с научен ръководител - проф. д-р Маргарита Баснарова,

Владее немски и руски език. Ползва италиански език.

В репертоара ѝ влизат оперните партии на Джилда от „Риголето” на Дж. Верди и на Царицата на нощта от „Вълшебната флейта” на В.А. Моцарт, както и арии от множество произведения от български и чужди композитори.

Впечатлен съм от начина, по който е замислен и изграден дисертационния труд – академично, с отличен стил.

Дисертационният труд е в размер на 177 страници. Съдържа увод, три глави, единадесет точки, обобщения-заключение, библиография, приноси на дисертационния труд и публикации по темата.

В отделните части на дисертацията са изтъкнати и изведени принципите и трудностите при решаване на конкретните задачи при изпълнение на вокална музика от Росини.

Дисертационния труд не е само историческо, хронологично изследване на отделен жанр или епоха. Това е аналитичен размисъл на авторката върху традициите от епохата на Росини и върху това как младите хора трябва да се подготвят за изпълнение на произведения в този стил. Дисертационния труд е много полезен и ще бъде полезен за младите хора, които се обучават на този вид изкуство.

Така представената дисертация обогатява нашата научна литература и може да послужи със своите идеи за нови научни разработки, също и като ценно указание в полза както за българските изпълнители, които започват своя творчески път с намерения да покорят световните сцени, така и за техните педагози.

Цитирам: *Вокалното творчество на Росини представлява особен брилянт на колоратурно пеене в музиката на Италия и света. /стр. 5/*

В отделните глави авторката не се отклонява от основната цел на разработката, а именно: спецификата на колоратурното пеене в оперното творчество на Росини.

Трудът има ярко изразен приложен характер. В този смисъл той се явява естествена връзка с миналото и перспективното развитие както на световната така и конкретно на българската вокална музика.

С лаконична, ясна и категорична мисъл дисертантката поставя въпросите, като навсякъде без понякога да е изразено с думи, подтекстуално личи нейното лично виждане и отношение по засегнатите теми. За разработката са използвани множество трудове, класифицирани според историческия период на зараждането им. Отделено е и място на школи или автори, които са особено важни и които за съжаление са слабо познати у нас.

Първата глава е посветена на ролята на Росини за развитието на вокалното изпълнителско изкуство и спецификите на стила с характерните му черти и обуславящи фактори и художествени похвати. Отделено е специално място за връзката на Росини с певците тъй като той подобно на други поколения композитори от това време създава своите опери за конкретни изпълнители.

Цитирам: Техните таланти, капризи, виртуозност и желание за изява неотклонно са в центъра на вниманието на композитора. Гласовите им възможности до голяма степен определяли характера, сложността и значимостта на вокалните партии./стр.40/

Изяснена е вокално-естетическата концепция на Росини за белкантото и колоратурното пеене като техника. Не е пропусната и певческата школа на певците-кастрати както и поставянето на рамки в съотношението между композиторско и изпълнителско творчество.

Цитирам: Росини изписва за първи път в партитурата на вокалните партии виртуозните пасажии и украшения, преди произволно импровизирани, изисквайки от певеца точно изпълнение на авторския нотен текст./стр.72/

Именно точното и детайлно изписани украшения и каденци от композитора се смята за революционно за онова време. Това утвърждава композиторската музикална идея и служат според авторката като средство за постигане на определен музикален израз, без да се говори за „композиторски диктат“. Посочен е индивидуалния подход на Росини в случаите когато импровизаторската интерпретационна свобода на изпълнителя е в съответствие с музикалния замисъл на композитора.

Георгиева използва и сравнява различни мнения по темата от именити изследователи на творчеството на Росини, от което дисертацията само печели.

Втората глава е посветена на изпълнителки на Росини – съвременнички на композитора. За повечето от тях са написани колоратурните партии в творчеството на композитора. Показана е връзката и взаимодействието композитор – изпълнител, обуславящ комплексния творчески резултат. В раздела имат място исторически сведения за

изпълнителките-съвременнички на композитора т.е. певиците, за които са писани партиите, предпочитаните изпълнителки на оперното творчество на Росини, като е направена характеристика и вокално-импретаторски анализ на всяка една от тях.

Началото на 19 век се характеризира с господстващо положение на певците в операта. Това особено се отнася за изпълнителките на главните партии. Изследователите на италианската опера наричат това време – епоха на примадоните. Смятам за особено ценно, че Георгиева отделя цяла глава от дисертацията си не само за качества на певиците, но и за изпълнителската и интерпретационна практика и естетиката на епохата, за творческия взаимоотношен и сътрудничество на „примадоните“ с композитора Джоакино Росини.

Третата глава е изцяло посветена на вокалната типология на женските гласове в епохата на Росини. Показани са основните характеристики на феномена „сопрано-сфогато“, универсалността на певиците, както и по-късното развитие на вокално-техническото обучение и по-строгата репертоарна специализация и класификация на гласовете.

Авторката използва сравнителния анализ при разсъжденията си за универсалността на певиците от епохата на Росини, като естествено ги сравнява и със съвременните изпълнителки на росиниевото вокално творчество. Като прилики са посочени, че съвременните певици подобно на своите предшественички от 19 век се стремят да подчертаят особеностите на своя талант – тембър, гъвкавост и подвижност на гласа, изобретателност, а за разлика от певиците от предшестващото столетие, изпълнителките на 20 век практически не пишат свои собствени каденци и още по-рядко импровизират на сцена, но всяка певица прилага собствен подход при избор на каденци.

В Заключението е направен опит за обобщение на проблематиката и извеждане на приносните моменти в текста. А именно, че спецификата на

колоратурното пеене в оперното творчество на композитора е проявена чрез певческия и музикален стил и неговия свеж и жизнеутвърждаващ характер, в съотношението между композиторско творчество и импровизационна и композиционна свобода на певците. Брилянтната мелодичност е емблема на неговия колоратурен стил на изразяване.

Методологичният подход на дисертацията е базиран на комплекс от анализи, обхващащи различни параметри, изхождащи от стилите и практически особености в работата на оперните певци за автентичността на интерпретацията и точния прочит на музикалния текст, както и вярното отразяване на неговия характер.

Като заключение се стига до извода, че вокалната техника и художественото изпълнителско майсторство трябва така да се слоят, щото двете да образуват абсолютно единство - единен цялостен образ. Нужно е не просто въобще да се пее, а е необходимо умение да се предадат мислите, да се намери единство между мисълта и звука.

Това са в сбитата форма, според авторката, необходимите условия за създаването и развитието на певческо-техническите възможности, които трябва да се разяснят в процеса на работата детайлно и задълбочено.

Това изследване служи като ориентир в намирането на стилистически вярна интерпретация не само на музиката на Росини, а и на вокалната музика като цяло.

Напълно съм съгласен с изведените в края приноси на дисертационния труд.

Дисертантката има и три научни публикации по темата.

Като заключение искам да кажа, че трудът притежава необходимите приноси качества на дисертация за придобиване на образователната и научна степен „доктор”

Убеден съм, че дисертационния труд на Галина Георгиева Георгиева има приносен характер, както в теоретичен така и в приложен смисъл. С цялостната си дейност и приноси кандидатката отговаря на изискванията за придобиване на образователната и научна степен „доктор” по Класическо пеене.

Рецензент.....

/Проф. д-р Свилен Райчев/